

1984.
AGENCIJA „FALKON“

1

Zločin se odigravao. Neotkriven, neprimećen. Nadala se da će stići na vreme. Vozač autobusa vozio je ustaljenih 15 milja na sat, kočeci pred svakim zelenim svetlom dok se ne bi pretvorilo u crveno. Zažmurila je i nastavila putovanje u glavi koliko god je mogla sporije. Otvorila je oči, ali je autobus i dalje daleko zaostajao za njenom najgorom prognozom. Pešaci su ih prestizali, a vozač je zviždao.

Pogledala je u ostale putnike i pokušala da utvrdi njihove planirane aktivnosti za taj dan. Većina su bili penzioneri; izbrojala je četiri primerka iste velike torbe na plave kocke. Pribeležila je pojavu u svoju svesku; znala je da ne treba da veruje u slučajnosti.

Pročitala je reklame u autobusu. Većina su bile reklame reklama: „Ako čitate ovo, onda bi to mogli da rade i vaši kupci.“ Pitala se da li je iko od putnika ikad iznajmljivao reklamni prostor u autobusu a i šta bi reklamirao kad bi to učinio.

Dođite i uživajte u mojoj velikoj torbi na plave kocke – napunjena je hranom za mačke.

Pričaću sa bilo kim o bilo čemu. Takođe jedem biskvite.

Gospodin i gospođa Roberts, zvanično priznati tvorci najjačeg čaja na svetu. Mi cedimo kesicu.

Mirišem čudno, ali ne i neprijatno.

Kejt je pomislila da bi volela da objavi reklamu za agenciju. Sliku bi činile siluete nje i Mikija smeštene unutar optičkog stakla lupe. Ispod bi pisalo:

AGENCIJA „FALKON“

Tragovi pronađeni. Osumnjičeni praćeni.

Zločini otkriveni.

POSETITE NAŠU KANCELARIJU OPREMLJENU

NAJNOVIJOM OPREMOM ZA PRISMOTRU.

Pribeležila je u svesku broj telefona sa reklame, odlučna da ga okrene u trenutku kada kancelarija počne zvanično da radi.

Autobus je konačno stigao do uređenih travnjaka i bednih, lepršavih zastava osvetljenih industrijskih naselja koja su okruživala novootvoreni šoping centar Grin Ouks. Obratila je posebnu pažnju na blok 15 u naselju Lengsdejl, gde je jednom prisustvovala onom što je izgledalo kao rasprava između dva muškarca. Jedan muškarac imao je velike brkove, drugi je nosio naočari za sunce i bio bez jakne, uprkos hladnom danu – pomislila je da su obojica izgledali kao kriminalci. Posle izvesnog premišljanja i potonjih viđenja velikih belih kombija izvan bloka, došla je do zaključka da su dvojica muškaraca švercovali dijamante. Danas je u bloku sve bilo mirno.

Otvorila je svoju svesku na stranu sa naslovom „Blok 15 prismotra“ ispisanim pri vrhu. Pored datuma od tog dana bila je napisala onim pomalo truckavim autobuskim rukopisom koji je dominirao na stranici: „Bez viđenja. Preuzimanje još jedne pošiljke iz Holandije?“

Petnaest minuta kasnije Kejt se kretala kroz klimatizovani vazduh pijace Grin Ouks. Ali, to nije bila prava pijaca. Bio je to podzemni deo šoping centra lociran pored autobuskih terminala i rezervisan za neprestizne, jeftine radnje: prodavnice pomodne robe,

jeftine apoteke, prodavce lažnih parfema, smrdljive mesare, trgovce zapaljive odeće. Njihovi mirisi mešali su se sa mirisom sagorele prašine iz grejača smeštenih iznad vrata, izazivajući joj mučninu. Ovo je bilo najdalje dokle su se Kejtini saputnici usuđivali da uđu u centar. Bilo je to najpribližnije staroj ulici Haj, koja je postajala sve manje popularna od otvaranja šoping centra. A sad, kad god bi autobus prošao ulicom Haj, niko nije voleo da gleda u prekorne, zatarabljene ulaze prepune lišća i ambalaže od brze hrane.

Shvatila je da je središte i da je od svog stalnog prodavca novina zaboravila da kupi nedeljnik *Bino*. Nije imala drugog izbora nego da ode do sumornog kioska u centru da bi obezbedila svoj primerak. Posle toga, zastala je i ponovo osmotrila časopise *True Detective* na polici. Žena na prednjoj korici nije izgledala kao detektiv. Imala je na sebi mokasine i kišni mantil... i ništa više. Izgledala je kao neko iz skeča *Dva Ronija*¹. Kejt se to nije sviđalo.

Popela se pokretnim stepenicama u prizemlje, u kojem su se nalazile prave radnje, fontane i plastične palme. U toku su bili školski praznici, ali je bilo previše rano za gužvu. Nikom od njenih drugova iz razreda nije bilo dopušteno da dođe u centar bez svojih roditelja. Ponekad bi naletela na porodičnu grupu koja je uključivala i jednog od njih, te bi usledilo nespretno pozdravljanje. Osetila je da odrasli nisu sa naklonošću gledali na njene solo izlete u svet, tako da je, kad god bi joj neka prodavačica, radnik iz obezbeđenja ili roditelj postavili pitanje, uvek odgovarala da se neodređeni odrasli srodnik nalazi u obližnjoj radnji. Međutim, uglavnom je niko nije ispitivao; zapravo, izgledalo je kao da je niko ne vidi. Ponekad je Kejt pomišljala da je nevidljiva.

¹ *Two Ronnies* - Britanska humoristička serija koju je emitovao BBC 1 od 1971. do 1987. godine.

Bilo je pola deset. Izvukla je svoj mukotrпно otkucani raspored iz zadnjeg džepa:

09:30 – 10:45 Tendi: ispitati voki-tokije i mikrofone

10:45 – 12:00 opšta prismotra centra

12:00 – 12:45 ručak kod Vanezija

12:45 – 13:30 Midlend Edjukešonal: pogledati jastu-
čiće za mastilo za uzimanje otisaka u
bankama

13:30 –15:30 osmatranje banaka

15:30 povratak kući autobusom

Požurila je do Tendija.

Iznervirana, stigla je u Vanezijev restoran dobrih dva-
deset minuta posle podneva. Tako se nije ponašao pravi
profesionalac; bio je to čist nemar. Sačekala je pored
vrata da je smeste za sto, iako je mogla da vidi da je
njen sto slobodan. Kao i uvek, ista gospođa odvela ju
je do istog stola; Kejt se uvukla u narandžasti plastični
separe iz kojeg je mogla da posmatra glavnu dvoranu
centra.

„Da li danas želiš da pogledaš jelovnik?“, upitala je
konobarica.

„Ne, hvala. Mogu li da dobijem dečji specijal, molim
vas, sa milkšejkom od banana? I ako možete da ne
stavite krastavac na bifburger, molim vas?“

„Nije to krastavac, već kiseli krastavčić, dušo.“

Kejt je zabeležila u svoju svesku: „Krastavci i kiseli
krastavčići – nisu jedna te ista stvar: Ispitati u čemu
je razlika.“ Ne bi volela da je tako glupa greška oda za
vreme neke misije u Sjedinjenim Državama.

Kejt se zagledala u veliku plastičnu flašu za kečap
u obliku paradajza, koja se nalazila na njenom stolu.
Bila je to jedna od njenih omiljenih stvari – savršeno je
imala smisla.

Prošlog tromesečja u školi, Pol Roberts je naglas
čitao svoj sastav „Najbolji rođendan“, koji je kulminirao

odlaskom na večeru kod Vanezija, na koju su ga izveli roditelji i baba i deda. Pričao je o tome kako je jeo špagete sa ćufticama, nešto što je, iz nekog razloga, bilo smešno i njemu i ostatku razreda. Uzbudeno je čitao kako je pio milkšejke i naručivao „nikerboker glori“². Rekao je da je bilo sjajno.

Kejt nije mogla da razume zašto subotom nije jednostavno izvodio samog sebe na ručak, kad mu se to toliko sviđalo. Čak bi ona mogla da ga odvede prvi put i pokaže mu najbolje mesto za sedenje. Mogla bi da mu pokaže i malu tablu na zidu koja je mogla da se pomeri u stranu i otkrije sve one prljave tanjire koji su prolazili na pokretnoj traci. Mogla bi da mu kaže kako se nadala da će jednog dana moći da na traku postavi neku vrstu kamere sa automatskim okidačem koja bi putovala po celom restoranu i, neprimećena, snimala sve pre nego što bi se vratila do Kejt. Mogla bi da ga upozori na perača sudova za kojeg je mislila da možda ima ubilačke sklonosti; možda bi joj Pol pomogao da mu naprave zasedu (ako bi Miki to odobrio). Ali, ništa nije rekla. Samo se pitala.

Pogledala je oko sebe da bi se uverila da je niko ne posmatra, a onda je zavukla ruku u svoju torbu i izvadila Mikija. Postavila ga je pored sebe, kraj prozora, da ga konobarica ne bi primetila, i odakle je lepo mogao da posmatra prolaznike. Obučavala je Mikija da joj bude partner u agenciji. Miki se uglavnom bavio prismotrom. Bio je dovoljno mali da bude neupadljiv, uprkos svojoj prilično čudnoj garderobi. Kejt se dopadala Mikijeva odeća, iako je to značilo da se nije stapao s okolinom onoliko koliko je to bilo poželjno. Nosio je prugasto

² „Knickerbocker Glory“ - veoma složen desert koji se služi u velikoj čaši i sadrži sladoled, želatinastu smesu, voće i krem. Slojevi različitih ukusa naizmenično se ređaju u čašu, a zatim se sve preliva raznim vrstama sirupa, lešnicima, orasima i šlagom, često sa trešnjom na vrhu.

gangstersko odelo sa gamašnama. Gamašne su donekle kvarile efekat Sema Spejda³, ali ih je Kejt svejedno volela; zapravo, želela je da i sama ima par.

Miki je bio proizvod kompleta za ručni rad po imenu „Sašij svog gangstera Čarlija Čimpa“, koji je Kejt dobila od neke tetke. Čarli se izležavao zajedno sa ostalim Kejtinim plišanim igračkama tokom većeg dela njenog detinjstva, ali kad je prošle godine osnovala detektivsku agenciju, pomislila je da on kao stvoren za to. Ali, Čarli Čimp nije bilo dobro ime. Umesto toga, postao je Miki Majmun. Kejt ga je svakog jutra upućivala u plan rada, a on je uvek putovao s njom u njenoj platnenoj vojničkoj torbi.

Konobarica joj je donela narudžbinu. Kejt je jela burger i pažljivo čitala prvo izdanje nedeljnika *Bino* u novoj godini, dok je Miki netremice posmatrao neke sumnjive tinejdžere na ulici ispod njih.

³ Sem Spejd je fiktivni glavni lik romana *Malteški soko* (1930) i raznih filmskih verzija istoimene knjige (npr. 1941. sa Hamfrijem Bogartom u ulozi Sema).

2

Kejt je živela jednu autobusku stanicu dalje od Grin Ouksa. Njen dom nalazio se u jedinom preostalom bloku viktorijanskih kuća u okruženju – trospratna izbočina od crvene cigle koja je izgledala neprikladno u mnoštvu sivo-belih kocki koje je izgradila opština. Kejtina kuća bila je stešnjena između prodavnice novina s jedne strane i mesare i piljarnice s druge. Njena kuća očigledno je i sama nekad bila radnja, ali je sad mrežasta zavesa visila u prednjem izlogu i ono što je bilo radnja, sad je bila dnevna soba u kojoj je Kejtina baka provodila svoja duga poslepodneva zabavljena gledanjem kvizova.

Kuća je bila jedina u bloku koja nije imala poslovnu svrhu (osim Kejtine navodne agencije) i jedina koja je korišćena kao dom. Niko od njenih komšija trgovaca nije živeo iznad svoje radnje; oko šest sati svake večeri oni bi zatvarali svoje radnje i odlazili svojim poluprikolicama u predgrađa, a Kejtina soba ostala bi okružena tišinom i prazninom.

Kejt je dobro poznavala i volela trgovce. Piljarnicu su vodili Erik i njegova žena, Mejvis. Nisu imali dece, ali su uvek bili ljubazni prema Kejt i svake godine kupovali su joj iznenađujuće dobro osmišljen božićni poklon. Prošle godine bio je to spirograf, koji je Kejt iskoristila da bi napravila logotip profesionalnog izgleda na svojim

vizitkartama. Otkad je postala prezauzeta agencijom i stalnim prismotrama, Kejt nije mogla često da posećuje par, ali bi svejedno jednom nedeljno svratila na šolju čaja i, klataći nogama na stolici iza pulta, slušala Radio 2 i posmatrala kupce kako kupuju ogromne količine krompira.

Pored Erika i Mejvis nalazio se gospodin Votkin, mesar. Gospodin Votkin bio je stariji čovek; Kejt je procenila da verovatno ima sedamdeset osam godina. Bio je to fin čovek sa finom ženom, ali je mali broj ljudi još uvek kupovao meso kod njega. Kejt je mislila da to možda ima veze sa načinom na koji je gospodin Votkin znao da stoji u izlogu i da velikom špahtlom pljeska muve o meso. Možda je to bila i neka vrsta želje za večitim samoodržavanjem; što je manje kupaca imao, gospodin Votkin je imao manje zaliha mesa, a što je imao manje mesa, sve je manje izgledao kao mesar i sve više kao poludeli starac koji je skupljao i izlagao komade mesa u svom izlogu. Prethodne nedelje Kejt je prolazila pored izloga i videla da se u njemu nalazio samo jedan zec (Kejt je bila sigurna da je jedina osoba na svetu koja je još uvek jela zečevinu bio upravo gospodin Votkin), nekoliko bubrega, jedno pile, jedna svinjska polutka i niz kobasica. Ovo samo po sebi nije bilo nimalo čudno za gospodina Votkina, ali ono što je nateralo Kejt da zastane i bolje pogleda bila je mesarova očigledno nova marketinška inicijativa. Činilo se da je bio pomalo posramljen zbog minimalističke prirode svog izloga, te je, možda da bi učinio da stvari izgledaju manje čudno (Kejt je osećala da se tu stvarno preračunao), aranžirao artikle na prilično dramatičan način. Otuda je izgledalo kao da pile vodi zeca u šetnju na uzici od kobasica, preko brežuljka od svinjetine, pod budnim okom tamnocrvenog bubrežnog sunca. Kejt je odvojila pogled od jezive scene i ugledala gospodina Votkina kako joj iznenađeno klima

glavom iz unutrašnjosti radnje, palčeva podignutih uvis, kao da je i sam bio zatečen svojim talentom.

S druge strane Kejtine kuće nalazio se gospodin Palmer, prodavac novina. Gospodin Palmer radio je sa svojim sinom, Adrijanom, koji je bio jedini kandidat za Kejtinog najboljeg prijatelja i ujedno prvi i zasad jedini klijent Agencije „Falkon“. Adrijan je imao dvadeset dve godine i bio je na univerzitetu. Gospodin Palmer želeo je da Adrijan napravi 'pravu karijeru' posle diplomiranja, ali Adrijan nije imao takve ambicije; bio je zadovoljan da provodi dane čitajući iza pulta i pomažući u rukovođenju malim biznisom. Porodica Palmer živela je u modernoj kući u nizu na obodu grada, ali su majka i sestra retko posećivale radnju – slatka prodaja prepuštena je muškarcima u porodici. Adrijan se ophodio prema Kejt kao prema odrasloj osobi, a opet, Adrijan se tako ophodio prema svima. Za razliku od svog oca, nije imao dara da izraz lica prilagodi različitim kupcima. Gospodin Palmer mogao je u sekundi da se prebaci sa stričevskog 'Dakle, mladiću', na savršeno iskreno 'Tako šokantan naslov, zar ne, gospođo Stivens?'

Međutim, kakvo god bilo Adrijanovo interesovanje, on je imao običaj da pretpostavlja da ga svi dele ili da će ga deliti ukoliko im on skrene pažnju. Provodio je popodneva zagnjuren u časopis *NME*⁴ ili čitajući knjige o muzičarima. Ozbiljnog izraza lica, preporučivao bi albume svojim mušterijama, naizgled nesvestan odsustva verovatnoće da gospođa Doerti odjednom pređe sa Fostera i Alena⁵ na MC5⁶, ili da Debi Kejsi i njene

⁴ *National Music Express*, britanski nedeljnik posvećen pop muzici koji izlazi od marta 1952. godine.

⁵ Foster & Allen, muzički duet iz Irske koji čine Mik Foster i Toni Alen. Uglavnom izvode tradicionalne irske pesme.

⁶ MC5, skraćenica za Motor City Five – hard rock bend iz SAD koji je bio aktivan do 1972. godine.

cvrkutave drugarice ikad pronadu bilo šta od značaja u rečima Leonarda Koena⁷. Čim bi ga gospodin Palmer ostavio samog u radnji, Adrijan bi isključio radijski šou Džimija Janga i ubacio kasetu u maleni kasetofon. Mislio je da je razlog zbog koga ga niko nikad nije pitao za muziku koju je puštao bila stidljivost njegovih mušterija, tako da je uvek postavljao naškrabani znak na pult: „Trenutno na programu: Kapetan Bifhart, *Lick My Decals Off, Baby*. Za dodatne informacije raspitajte se kod nekog od zaposlenih”.

Međutim, Adrijan je voleo da razgovara sa Kejt o otkrivanju zločina, o klasičnim detektivskim filmovima, o mušterijama koje su možda bile ubice, o mestima na kojima su možda zakopali tela svojih žrtava. Adrijan bi uvek smislio najmaštovitija mesta za odlaganje tela. Ponekad bi Kejt išla s Adrijanom kod veleprodavaca, savetujući ga koje slatkiše da kupi; posmatrali bi razvijene magacionere i procenjivali koji je od njih imao kriminalni dosije.

Adrijan je znao za Agenciju „Falkon“, ali ne i za Mikija. Miki je bio strogo poverljiv. Gospodin Palmer postajao je sve razdraženiji zbog sitnih klinačkih krađa, i tako je Adrijan unajmio Agenciju „Falkon“ da izvrši procenu bezbednosti u radnji. Kejt mu je rekla da je njena tarifa funta na dan plus troškovi. Rekla je da očekuje da će procena trajati pola dana i da neće biti troškova pošto je živela u kući do njihove, te je spremila fakturu na pedeset penija. Kejt je bila neopisivo ushićena zbog ove 'odgovarajuće' provizije. Čak je otišla i kupila pravi blok faktura sa indigo stranicama, koji je, budući da je koštao sedamdeset pet penija, ukazivao na deficit, ali ona je mislila na budućnost. Kejt je zamolila Adrijana da se ponaša isto kao što se ponašao kad je radio u radnji, a ona je uzela na sebe ulogu kradljivca. Rekla je da je to neophodno za utvrđivanje slabih tačaka u radnji.

⁷ Leonard Cohen (1934), kanadski pevač, pisac i pesnik.

Kejt je napustila radnju posle dvadeset minuta i vratila se u kancelariju da bi otkucala izveštaj. Predala ga je Adrijanu nekoliko sati kasnije, uz slatkiše u vrednosti od trideset sedam penija, koje je uspela da ukrade. Izveštaj je bio u dva dela: prvi je detaljno opisivao njen boravak u radnji, a drugi davao preporuke za 'iskorenjivanje kriminala'. Ovo je podrazumevalo drugačije postavljanje nekih od nepričvršćenih automata za slatkiše, potpuni premeštaj stalka za čips i stavljanje dva ogledala na strateška mesta. Adrijan je tretirao izveštaj sa istom ozbiljnošću s kojom je bio sastavljen i doslovce izvršio preporučene akcije. Gospodin Palmer je bio prezadovoljan postignutim rezultatom i krađe su, praktično, potpuno prestale. Kejt je pitala gospodina Palmera da li bi napisao pozitivne komentare o usluzi, pošto je videla da su i druge firme koristile lično iskustvo u promotivne svrhe. Zamišljala je svoju reklamu u autobusu, ovenčanu iskrenim pohvalama:

Usluga je bila brza i profesionalna, a cena veoma razumna.

Naš agent je bio poverljiv, taktičan i nadasve EFIKASAN.

Kriminal je drastično opao otkad smo pozvali Agenciju „Falkon“.

Zato je bila pomalo razočarana kada je, umesto toga, gospodin Palmer jednostavno rekao: „Odlično obavljeno, Kejt! Ti si prava mala zvezda!“

3

Svaki put kad bi posetila Grin Ouks, Kejt bi uvek svratila u „Midlend Edjukešonal”, veliku radnju sa školskim i kancelarijskim priborom. Današnji navodni razlog bio je provera njihove ponude jastučića za mastilo, ali je Kejt uvek nalazila izgovor da provede vreme u radnji. Sati bi proleteli.

Iako Sem Spejd u *Malteškom sokolu* nikad nije viđen kako kupuje kancelarijski pribor, Kejt je znala koliko je vrhunska kancelarijska oprema bila važna efikasnom istraživaču. Zapravo, kancelarijski pribor postao je neka vrsta rastućeg problema za Kejt. Na početku prošlog tromesečja prvi put je zavirila u orman sa školskim priborom u školi. Gospođa Finegan rekla je Kejt da će ona biti kontrolor pribora i uputila je u predstojeće obaveze i odgovornosti. Zbunila ju je činjenica da je inače predusretljiva Kejt izgledala kao izgubljena u nekom svom svetu.

Gospođa Finegan: Izuzetno je važno da za svaku novu vežbanku koju izdaš, prethodno uzmeš potpisani isečak iz stare, popunjene vežbanke. Isečke moraš da stavljaš u ovu plastičnu kutiju, a na kraju svake nedelje broj isečaka u kutiji mora tačno da odgovara smanjenjem broja vežbanki koje zavodiš u revizorskom registru. Da li ti je to jasno, Kejt?

Kejt: ...

Gospođa Finegan: Kejt?

Kejt nije bila spremna za izobilje koje je zatekla u ormanu sa školskim priborom. Kao prvo, to nije bio orman, već prostorija. Kao drugo, bilo je očigledno da je pribor koji su ona i drugi učenici koristili bio tek malena, veoma dosadna kap u nepreglednom moru raspoloživog pribora. Prostorija je sadržala luksuzne artikle poput višebojnih hemijskih olovaka, metalnih rezača za olovke, celih pakovanja flomastera pored ozbiljnih, ultramodernih artikala kao što su harmonika datoteke i velike, profesionalne heftalice. Kejt nije čula ni reč od onoga što je gospođa Finegan govorila zato što je bila u stanju potpunog fizičkog šoka.

Od tog poslepodneva orman je stalno bio u njenim mislima. Znala je da je za istraživača važno da se uživi u zločinački um, ali je sumnjala u motive svog uma, koji je neprekidno smišljao načine kako da prevari revizorski registar. Plašila se da polako tone u korupciju.

Danas je u „Midlend Edjukešonalu“ provela trideset minuta razgledajući pečate, pokušavajući da smisli razlog za kupovinu, ali bez uspeha. Sada je Kejt obavljala svoj uobičajeni posao ispred banaka i stambenih štednih zadruga. Osmatrala ih je više od sat vremena. Dve banke i tri štedne zadruge bile su smeštene jedna do druge na drugom spratu centra, pored dečjeg igrališta. Između njih se nalazila oaza veštačkog biljnog sveta okružena narandžastim plastičnim sedištima. Kejt je sedela, dok je Miki diskretno virio iz njene torbe.

Oduvek je smatrala da bi se svaki značajan zločin, koji bi se eventualno dogodio u centru, mogao odigrati samo na tom mestu. Bila je ubeđena u to. Ljudi iz obezbeđenja bili su previše zaokupljeni posmatranjem kradljivaca i besposličara, ali Kejt je gledala izvan okvira; jednoga dana, sve to vreme koje je ulagala u osmatranje svakako će se isplatiti. Ponekad je dopuštala sebi da

razmišlja o vrsti građanskog priznanja koje bi dobila kada bi lično sprečila neku veliku pljačku. U „Binu“ su dobra dela nagrađivana raskošnim obrokom koji se bez izuzetka sastojao od pire-krompira sa kobasicama. Kejt se više nadala nekom odlikovanju ili znački, i možda stalnom zaposlenju, pri čemu bi radila rame uz rame sa odraslim detektivima.

Radio Grin Ouks kreštao je u daljini dok je posmatrala prazna lica ljudi koji su ulazili u banke i izlazili iz njih. Posmatrala je kako ljudi uzimaju na stotine funti iz bankomata, kao ošamućeni. Jedan mladi par, svako sa po pet ili šest firmiranih kesa iz okolnih radnji, prišao je bankomatu, svako je uzeo po sto funti, a zatim su se opet uputili prema radnjama. Njihov beživotan izgled bio je deo sveopšteg nestvarnog osećaja koji je vladao u centru. Izgledalo je kao da niko nema cilj; ušli bi u Kejtino vidno polje i blokirali joj pogled, kao da hodaju po nekom automatizmu. Ponekad ju je to plašilo. Pomislila bi da je ona možda jedina živa stvar u Grin Ouksu. U drugim prilikama, pomišljala bi da je duh koji opsega prolaze i pokretne stepenice.

Znala je da će jednog dana pored banaka ugledati nekog sa drugačijim izrazom lica. Zabrinutost ili prepredenost, mržnja ili žudnja, i ona će znati da je to osumnjičeni. Proučavala je lica, tragajući za bilo kakvim znakom zastranjivanja. Pogled joj se zaustavio na igralištu, gde neka deca njenih godina nisu izgledala impresionirana ponudom. Bila su prestara za penjalice, tobogane i bazen sa lopticama, ali za razliku od Kejt, deca kao da nisu uviđala da je ceo centar bio jedno veliko igralište. Osetila je tup bol usamljenosti u stomaku, ali ga njen mozak nije registrovao. To nije bilo ništa novo.

Kejtina omiljena knjiga, *Kako biti detektiv* (deo serijala „Mladi istraživač“), bila je sasvim izričita u pogledu bolnih stopala i dosade koji su neophodni za

otkrivanje zločina. Čovek je morao da uloži dovoljno sati u toku dana, svakog dana:

Čak i noću, dobar detektiv spreman je za akciju. Morate da budete spremni da istražujete zločine i uđete u trag osumnjičenima. Lopuže su lukave i vole okrilje mraka.

Informacija je bila strogo poverljiva, ali Kejt je provela jednu noć u Grin Ouksu. Kod kuće je otkucala pismo o izmišljenoj ekskurziji i uputila se u centar sa Mikijem, četurorom i svojom sveskom. Stigla je u centar neposredno pre zatvaranja i sakrila se u maloj plastičnoj kući u sredini dečjeg igrališta. Čekala je tu sve dok prodavci nisu otišli svojim kućama i dok se muzika nije isključila. Pokušala je da ostane budna tokom cele noći, osmatrajući banke iz unutrašnjosti kućice, izlazeći povremeno da bi ih bliže pogledala i protegla noge. Verovatno je zaspala nešto pre svitanja; kada se probudila, banke su bile otvorene i prve mušterije već su bile unutra. Na svu sreću, Miki je kao pravi profesionalac bio na oprezu sve vreme, tako da ništa nije moglo da mu promakne. Ipak, bila je razočarana zbog nedostatka izdržljivosti. Bila je odlučna da ponovo pokuša i sledeći put ostane budna cele noći.

Čovek koji je sedeo dve stolice dalje od nje ustao je i otišao, i Kejt je iznervirano shvatila da je sedeo tu poduže vreme, a da ona nije uspela da mu vidi lice. Možda je procenjivao „Lojds“ banku, možda je imao koncentrisan izraz lica. Ustala je u nameri da ga prati, ali se predomislila kad je shvatila da bi trebalo da pođe kući. Napravila je u svesci belešku o završenoj smeni osmatranja, ugorala Mikijevu glavu u torbu i uputila se prema autobusu.